

PRÒLEG

Romà Escalas Llimona

Secretari General de l'Institut d'Estudis Catalans, i President d'Instrumenta,* Barcelona, Catalunya

Intuïció, inspiració i prana

Intuïció i inspiració són dos elements essencials per tal d'iniciar i impulsar qualsevol procés personal creatiu, tant científic, com artístic. Són principis imprescindibles per a l'orientació dels nostres objectius, l'elecció dels nostres models de vida, per a l'expressió personal a través de l'art o la ciència, per a la creativitat i per a la comunicació. A causa de la subtil diferència en els seus significats, intuïció i inspiració es confonen sovint i s'impedeix la seva apreciació individual. Segons el Diccionari de l'Institut d'Estudis Catalans (DIEC), la intuïció és: «el coneixement directe i immediat, sensible o intel·ligible, d'una realitat o d'una veritat, sense necessitat de recórrer a un raonament previ, com la intuïció genial que caracteritza els artistes». Així doncs, la intuïció és la percepció d'una idea, com també l'habilitat per entendre o conèixer una realitat o una veritat. Alguns diccionaris defineixen intuïció com a una facultat, una capacitat o habilitat per actuar o fer. De totes maneres, si la intuïció fos una habilitat, podria adquirir-se i exercitar-se, ignorant així la seva espontaneïtat i immediatesa, desconnectada del raonament. Per tant, una definició més adequada seria la que relaciona la intuïció amb la capacitat de percepció i comprensió immediata d'una realitat present o futura.

Pel que fa a la inspiració, trobem diferents accepcions al diccionari. En un sentit metafísic, el DIEC defineix inspiració com «la influència sobrenatural o divina capaç d'infondre en l'ànim idees, sentiments, resolucions, etc.» i «la influència capaç d'il·luminar l'enteniment, influir en la voluntat d'una persona o exercir un estímul sobre el seu intel·lecte».

La inspiració, aliena a nosaltres mateixos, és captada i conduïda mitjançant misteriosos canals de comunicació. Per tant, es redueix a una «influència» externa que estimula la nostra percepció, intel·ligència i creativitat. Però no podem oblidar que l'accepció més primària i corporal és la que la considera un mer acte de respiració: «el moviment o acte d'inspirar l'aire pels pulmons». De fet, tots dos conceptes, intuïció i inspiració, inclouen la idea de moviment, ja sigui de l'aire o d'una substància, una influència transmissora d'energia. En el cas de la intuïció, el procés és absolutament estàtic mentre que en la inspiració té una relació dinàmica amb el temps. Des d'aquesta perspectiva, és més fàcil entendre la principal diferència entre els dos processos: Mozart no va tenir un «moment d'inspiració» durant el qual va concebre la *Dies Irae* del seu *Rèquiem*. Mozart va tenir una idea intuïtiva del que seria la seva *Dies Irae*, i durant la seva composició va estar constantment inspirat, ja que, en cas contrari, probablement no hauria passat del primer acord. Podem trobar altres exemples aplicables a la descoberta i la pràctica científica. La intuïció procedeix d'algun lloc més profund, de l'experiència i la ment subconscient, en canvi, la inspiració és un fenomen que prové de l'exterior, d'alguna entitat o ésser superior, i afecta directament les zones més elevades i refinades del pensament i de la nostra activitat espiritual.

FOREWORD

Romà Escalas Llimona

Secretary General of the Institute for Catalan Studies, and President of Instrumenta,* Barcelona, Catalonia

Intuition, inspiration and prana

Intuition and inspiration are two essential elements to start and promote any creative personal process, either scientific or artistic. They are crucial for orienting our objectives, for choosing our models of life, for expressing ourselves through art and science, and for creativity and communication. Due to the subtle difference in their meanings, intuition and inspiration are often confused, which in turn prevents their individual appreciation. According to the dictionary of the Institute for Catalan Studies (DIEC), intuition is: “the direct and immediate knowledge, sensitive or intelligible, of a fact or a truth, without the need of prior reasoning, such as the brilliant intuition that characterize artists.” Thus, intuition is the perception of an idea, as well as the ability to understand or to know a reality or a truth. Some dictionaries define intuition as a faculty, an ability or skill to act or do. However, if intuition were a skill, it could be acquired and exercised, which ignores its spontaneity and immediacy, disconnected from reasoning. Therefore, a more suitable definition is one that relates intuition to the capacity of perception and immediate comprehension of a present or future reality.

When it comes to inspiration, there are several meanings. In a metaphysical sense, the DIEC defines inspiration as “the supernatural or divine influence capable of instilling the mind with thoughts, feelings, decisions, etc.”; also “the influence which is able to illuminate the understanding, to influence the person's will or to stimulate its intellect” and “the movement or act of inspiring the air by the lungs.” Other definitions relate inspiration to a divine influence or action on a person that instills his or her mind with thoughts, feelings, decisions, etc.

Inspiration that comes from outside ourselves is captured and driven through mysterious communication channels. Thus, it comes down to an external “influence” that stimulates our perception, intelligence and creativity. But we must not forget that the most primary definition of inspiration is the one related to the mere act of breathing: “the drawing of air into the lungs.” In fact, both intuition and inspiration include the idea of movement, either of air or of a substance, an influence that transmits energy. In the case of intuition, the process is absolutely static whereas inspiration has a dynamic relationship with time. From this perspective, it is easier to understand the main difference between the two processes: Mozart did not have a “moment of inspiration” during which he conceived the *Dies Irae* of his *Requiem*. He had an intuitive idea of what his *Dies Irae* would be, and during its composition he must have been constantly inspired—otherwise, he probably would not have written more than the first chord. We can find other examples related to scientific practice and discoveries. Intuition comes from a deeper place, from experience and the subconscious mind, whereas inspiration comes from the outside, from some higher being or entity, and

Subjecta a una durada temporal, la inspiració caldrà mantenir-la en actiu durant el màxim de temps possible, objectiu que s'assoleix mitjançant l'entrenament i la concentració.

Considerem per un moment la definició d'inspiració que ens remet al moviment o acte d'inspirar l'aire pels pulmons i així, respirar. En les tradicions hinduïstes, l'alè s'anomena *prana* i es descriu en els Upanixads —textos indis vèdics escrits entre els s.VII i V aC— com a una entitat suprema. El *prana* és sovint elogiat com l'essència que sustenta la vida, com l'ésser mateix. No és només l'aire que respirem, sinó que és l'energia vital que circula a través d'un ésser viu des del primer moment de la seva concepció fins a la seva mort. A través del poder del *prana*, «l'alè de la vida», es poden realitzar els desitjos de la ment.

Diversos escriptors occidentals han buscat una explicació a aquest paral·lelisme entre la inspiració i el *prana*. L'escriptora ucraïnesa Helena Blavatsky (nascuda Helena von Hahn i coneguda també com a Madame Blavatsky, 1831–1891) creia que la interrelació entre l'aire inspirat i els canals energètics era la base que orientava el *prana*. En el mateix sentit, Charles W. Leadbeater (1854–1934) descrivia el *prana* com una forma d'energia continguda en l'aire inspirat. Quan l'aire circula per determinats canals, anomenats nadís en sànscrit, aquest és guiat pels sistemes cardiovascular i nerviós. Tant la idea del *prana* com la de la inspiració coincideixen en un procés respiratori i unes fonts d'energia. Pel que fa a la inspiració, ho trobem implícit a la seva definició com una influència externa que estimula la nostra comprensió, intel·ligència i creativitat. Una energia vital, ja sigui transportada per l'aire o per altres mitjans més subtils, és coherent amb la idea oriental de *prana*, l'energia vital Suprema.

Així doncs, el *prana* explicaria, a través de l'experiència personal i física, com rebem estímuls i energies capaços d'iniciar i impulsar els nostres processos creatius. Traduir aquesta idea al llenguatge actual depèn del llenguatge cultural de cada lloc i moment. En la nostra cultura occidental, la inspiració va tenir un origen diví fins que no es va separar el poder secular del religiós. És important reconèixer la manera com experimentem la inspiració en la vida quotidiana, per exemple, el científic en la recerca o l'artista en la seva producció creativa. La permanència i la durada de la inspiració necessària per assolir els nostres objectius dependrà de com l'apliquem i l'orientem. Si entenem la inspiració com un procés que pot ser millorat i mantingut en el temps, haurem de crear eines d'aprenentatge que ens permetin avançar en aquesta direcció.

A banda de la inspiració, la intuïció també procedeix, almenys parcialment, de l'energia del *prana*. Encara que flueix per canals diferents, es revela inesperadament. La intuïció ens orienta, proporcionant-nos un far que il·lumina el nostre camí a seguir. Malgrat tot, cal certa formació o un estat superior de consciència per poder desencadenar la seva aparició.

«La inspiració existeix, però t'ha de trobar treballant», va dir Pablo Picasso. Podríem ampliar la seva reflexió amb la idea de «amb sort, la intuïció apareixerà durant el procés d'inspiració». L'aparició de la inspiració en absència d'una intuïció prèvia implica que correm el risc de destinar una gran quantitat d'energia a un propòsit —vital, artístic o científic— indefinit o mal orientat. ■

*Asociación Española para el Estudio de los Instrumentos Musicales y sus Colecciones.

it directly affects the highest and most refined areas of thought and thus our spiritual activity. Transient in nature and therefore also duration, inspiration must be maintained in an active state for as long as possible, which is achieved through training and concentration.

Let us consider the definition of inspiration related to the physiological act of drawing air into the lungs and thus to breathing. In Hindu traditions, breath is called *prana* and it is described in the Upanishads—Vedic Indian texts written during the 7th and 5th centuries BC—as a Supreme entity. *Prana* is often praised as the essence that sustains life, as the being itself. It is not just the air we breathe, it is the vital energy that circulates through a living being from the very moment of its conception until its death. Through the power of *prana*, “the breath of life,” the desires of the mind are made real.

Several Western writers have sought an explanation to the parallelism between inspiration and *prana*. The Ukrainian writer Helena Blavatsky (née Helena von Hahn, also known as Madame Blavatsky, 1831–1891) believed that the interrelationship between inspired air and energetic channels was the basis for guiding *prana*. Along the same lines, Charles W. Leadbeater (1854–1934) described *prana* as a form of energy contained in inspired air. When air circulates through specific channels, known in Sanskrit as *nadis*, it is guided by the cardiovascular and nervous systems. The idea of *prana* and that of inspiration coincide in a respiratory process and as sources of energy. For inspiration this is implied in its definition as an external influence that stimulates our understanding, intelligence and creativity. A vital energy, whether transported through air or through some other, more subtle means, is consistent with the oriental idea of *prana*, the Supreme vital energy.

Thus, *prana* would explain, through the personal and physical experience, how we receive stimuli and energies capable of initiating and promoting our creative processes. Translating such an idea into modern-day languages depends on the cultural language of the time and place. In our Western culture, inspiration was considered to have a divine origin, a notion that held until the split of secular from religious power. It is important to recognize the way in which we experience inspiration in everyday life, e.g., the scientist in his or her research or the artist by virtue of his or her creative production. The permanence and duration of inspiration needed to achieve our goals will depend on how we apply and guide it. If we understand inspiration as a process that can be improved and maintained over time, we will need to create learning tools that allow us to move forward in this direction.

Not only inspiration but also, at least partly, intuition comes from the energy of *prana*. Although it flows through different channels, it can show up unexpectedly. Intuition guides us, providing us with a beacon that suddenly illuminates our way forward. However, some amount of training or a higher state of awareness is needed to trigger its appearance.

“Inspiration exists, but it must find you working,” said Pablo Picasso. We can expand Picasso’s reflection with the thought “Hopefully, intuition will appear during the process of inspiration.” The appearance of inspiration in the absence of prior intuition implies that we run the risk of allocating a large amount of energy to an undefined or poorly oriented purpose—either vital, scientific, or artistic. ■

*Spanish Association for the Study of Musical Instruments and Their Collections.

E-mail: rescalas@iec.cat